

Arrest

nr. 142 216 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 22 januari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. DASSEN en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 maart 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 18 februari 2014 wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 149 654.

1.2. Op 8 januari 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 januari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 22 januari 2014 aan de verzoeker ter kennis wordt gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 26.03.2010 een eerste maal asiel aan in België. Op 30.05.2011 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'weigeren vluchtelingenstatus + weigeren subsidiaire bescherming' genomen, hem betekend op 31.05.2011. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch deze stelde op 04.10.2011 de afstand van het geding vast.

Op 15.12.2011 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op datum van 10.01.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 1 jaar en 6 maanden voor de eerste asielaanvraag en iets minder dan 1 maand voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene verklaart dat hij op 28.03.2011 een aanvraag art 9ter indiende en dat hij in het bezit is van een attest van immatriculatie. Er dient echter opgemerkt te worden dat de aanvraag art. 9ter op datum van 18.12.2013 werd afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, hem betekend op 08.01.2014. Bijgevolg is betrokkene niet langer in het bezit van een geldig attest van immatriculatie waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dit uit vrees voor zijn leven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dit uit vrees voor zijn leven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De overige aangehaalde elementen {art. 8 EVRM, dat betrokkene Nederlandse lessen en een cursus Maatschappelijke Oriëntatie heeft gevolgd, een attest van inburgering behaalde, hij gekend staat als een vriendelijk, beleefd en correct persoon, werkwilbig is, reeds gewerkt heeft, als vrijwilliger werkt inde wijkwerking Nekkerspoel, een verzekering heeft afgesloten, lid is van een fitnessclub, een vriendenkring heeft en diverse getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). 23j kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform. art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.3. Op 15 januari 2014 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 22 januari 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De heer,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 149 654.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor hem gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat verzoeker op 31 juli 2014 een asielaanvraag heeft ingediend en dat de Commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag op 12 september 2014 in overweging heeft genomen. De verzoeker wordt op 31 december 2014 in het

bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 2 april 2015. Vermits de verzoeker in het bezit is gesteld van een tijdelijke verblijfsmachtiging op 31 december 2014 dient het bevel om het grondgebied te verlaten minstens impliciet als ingetrokken te worden beschouwd (RvS 28 mei 2014, nr. 10528 (c)). Bijgevolg getuigt de verzoeker niet meer van het rechtens vereiste actueel belang bij het aanvechten van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.200; RvS 8 mei 2006, nr. 158.404; RvS 7 september 2004, nr. 134.640).

Evenwel is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet. Niets verhindert de verwerende partij om opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan de verzoeker indien hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij en over het door de verzoeker aangehaalde middel en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen, in zoverre deze betrekking hebben op het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoeker zijn regularisatieaanvraag werd op 15.01.2014 onontvankelijk verklaard.

Reden:

- betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de raad van state. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*
- De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*
- Betrokkene vroeg op 26.03.2010 een eerste maal asiel aan in België. Op 30.05.2011 werd door het cgvs een negatieve beslissing genomen. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV doch deze stelde op 04.10.2011 de afstand van geding vast. Op 15.12.2011 vroeg betrokkene een 2de maal asiel aan. Deze aanvraag werd op 10.01.2012 niet in overweging genomen door dvz. De duur van de procedures was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden*
- Betrokkene verklaart dat hij een aanvraag 9 ter indiende en dat hij in het bezit is van een AI. Er dient echter opgemerkt te worden dat de aanvraag 9 ter op datum van 18.12.2013 werd afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, hem betekend op 08.01.2014. Bijgevolg is betrokkene niet langer in het bezit van een AI waardoor dit element niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*
- Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dit uit vrees voor zijn leven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dit uit vrees voor zijn leven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.*
- Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal*

vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu slechts het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

- De overige aangehaalde elementen (artikel 8 van het EVRM, dat betrokkene Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, een attest van inburgering behaalde, hij gekend staat als een vriendelijk, beleefd en correct persoon, werkwilgig is, reeds gewerkt heeft, als vrijwilliger werkt in de wijkwerking Nekkerspoel, een verzekering heeft afgesloten, lid is van een fitnessclub, een vriendenkring heeft en diverse getuigenverklaringen en aanbevelingsbrieven voorlegt) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de vreemdelingenwet.

- Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoeker kreeg op 15.01.2014 eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker zich niet kan akkoord verklaren met deze beslissingen.

1. In de aanvraag van verzoeker werd het volgende opgenomen:

...

Bepaalde personen die zich in België bevinden zonder over een verblijfsrecht te beschikken kunnen een regularisatie van hun verblijf aanvragen. Zij moeten in principe kunnen bewijzen dat ze niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst om de aanvraag te doen. Op 19.07.2009 legde de regering nieuwe criteria voor regularisatie vast in een instructie. Begin september 2009 werd de uitvoering van deze instructie nog verduidelijkt in een vademecum. Hoewel de instructie vernietigd werd door de raad van state kunnen de criteria in de instructie ten gronde worden toegepast in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister en de dienst vreemdelingenzaken.

Dat verzoeker zich in een prangende humanitaire situatie bevindt waardoor hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt om zijn aanvraag hier in België in te dienen.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het vademecum van 21 september 2009. Immers het vademecum stelt dat een bijzondere aandacht gaat naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep:

Voorbeelden:

- Vrouwen en kinderen die mishandeld, misbruikt of uitgebuit zouden zijn geweest
- Personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is

Dienst vreemdelingenzaken stelt in haar beslissing met betrekking tot dit aspect het volgende:

ter ondersteuning van zijn aanvraag beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de raad van state. Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker is van mening dat de motivering van dienst vreemdelingenzaken een schending is van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dit blijkt uit het volgende.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat dienst vreemdelingenzaken van mening is dat verzoeker zich in de aanvraag beroepen heeft op de instructie van 19.07.2009 doch dat deze vernietigd werd en niet meer van toepassing is.

Verzoeker stelt vast dat deze motivering van dienst vreemdelingenzaken niet correct is.

Verzoeker heeft niet gevraagd de instructie toe te passen van 19.07.2009 maar heeft gevraagd aan dienst vreemdelingenzaken, goed wetende dat deze instructie vernietigd werd (dit staat immers expliciet vermeld in de aanvraag), om in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de minister deze criteria toe te passen.

Dit is uiteraard perfect mogelijk doch op geen enkele wijze heeft dienst vreemdelingenzaken met betrekking tot dit aspect (namelijk dat zij deze criteria in het kader van hun discretionaire bevoegdheid gewoon kunnen toepassen) gemotiveerd.

Dit is een lacune en een schending van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de motivering van dvz die stelt dat verzoeker zich op de instructie beroept niet correct is en een verkeerde voorstelling van de zaken.

Immers er is een belangrijke nuance gemaakt door verzoeker zelf in zijn aanvraag waaromtrent dvz nagelaten heeft te motiveren, namelijk het feit dat verzoeker heeft gevraagd dat de minister in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid deze criteria zou toepassen.

Dit is uiteraard niet hetzelfde dan vragen 'tout court' om de instructie van 19.07.2009 toe te passen.

Dat omwille van deze reden de beslissing niet correct is gemotiveerd en de bestreden beslissing niet zorgvuldig en in alle redelijkheid werd genomen.

Immers er zijn verscheidene vreemdelingen die wel geregulariseerd werden op basis van de instructie van 19.07.2009 terwijl deze al lang vernietigd werd door de raad van state.

Deze werkwijze van dvz is niet redelijk te verantwoorden en in strijd met het gelijkheidsbeginsel.

Waarom werd voor sommige vreemdelingen hier wel toepassing van gemaakt en voor andere vreemdelingen niet terwijl in beide gevallen de instructie al vernietigd was? De vernietiging kwam er al in september 2009, slechts 2 maanden na de instructie doch dvz heeft verschillende dossiers nog wel beoordeeld aan de hand van deze criteria doch het dossier van verzoeker niet. Dit is niet correct, niet zorgvuldig, niet redelijk en een schending van de motiveringsverplichting.

2. Verzoeker meent voorts dat de bestreden beslissingen een schending vormen van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 14.12.2012 werd voor verzoeker de regularisatieaanvraag ingediend.

In de aanvraag van verzoeker werd als buitengewone omstandigheid aangehaald dat verzoeker in het bezit was van een AI en dus legaal verblijf had in België.

Gedurende meer dan 1 jaar heeft dienst vreemdelingenzaken nagelaten een beslissing te nemen in het dossier van verzoeker.

Tijdens heel deze periode, tot en met 12.01.2014 verbleef verzoeker legaal in België en beschikte hij over een oranje kaart.

Drie dagen nadat zijn AI verviel, namelijk op 15.01.2014, nam dvz dan een onontvankelijkheidsbeslissing met betrekking tot de regularisatieaanvraag van verzoeker.

Dit is niet redelijk en onzorgvuldig.

Immers men kan onmogelijk van verzoeker verwachten, die tot en met 12.01.2014 een oranje kaart had, hier legaal was en wachtende was op een beslissing omtrent zijn aanvraag 9 ter dat hij zijn aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst.

Drie dagen nadat zijn AI vervallen is, neemt men dan plots een negatieve beslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag 9 bis en stelt men dat er geen buitengewone omstandigheden zijn om zijn aanvraag hier in België in te dienen.

Dit is werkelijk absurd.

Men kan van verzoeker toch niet verwachten dat hij 3 dagen nadat zijn AI vervallen is, terwijl hij beroep aangetekend heeft bij de RVV (tegen de negatieve beslissing 9 ter), terugkeert naar Pakistan om aldaar zijn aanvraag in te dienen?!

Dit is niet ernstig, niet redelijk, niet zorgvuldig en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Immers de rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Indien verzoeker reeds meer dan 2,5 in het bezit is van een legaal verblijfsstatuut in België, namelijk tot en met 12.01.2014, tot drie dagen voor zijn negatieve beslissing 9 bis, zijn dit wel degelijk buitengewone omstandigheden om de aanvraag hier in te dienen en niet in zijn land van herkomst.

Dvz past het criterium buitengewone omstandigheid veel te restrictief toe, dit is niet de bedoeling van de wetgever geweest. Bovendien dient de aanvraag indienen in het buitenland een buitengewone inspanning te betekenen voor verzoeker.

DVZ laat in feite na hieromtrent te motiveren.

Zij stelt enkel dat verzoeker niet langer in het bezit is van AI en dat dit element dan ook niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid maar zij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker hier 2,5 jaar legaal was en slechts drie dagen voor de negatieve beslissing zijn oranje kaart verviel.

Verzoeker meent dat deze motivering een schending is van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Immers verzoeker zijn AI was geldig tot en met 12.01.2014.

Op geen enkele wijze kan uit de bestreden beslissing afgeleid worden hoelang verzoeker over een AI beschikte, namelijk meer dan 2 jaar en half en of dvz hiermee wel rekening heeft gehouden.

Dit is toch wel degelijk een buitengewone omstandigheid.

In feite miskent dvz het begrip buitengewone omstandigheid en gaat zij totaal voorbij aan het gegeven dat verzoeker slechts drie dagen illegaal op het grondgebied verbleef.

Bovendien is geen enkele reden waarom dvz meer dan een jaar lang heeft gewacht om een beslissing te nemen in het dossier regularisatie van verzoeker.

Indien dienst vreemdelingenzaken verzoeker zijn aanvraag vroeger behandeld geweest zou zijn, dan had minstens zijn aanvraag ten gronde behandeld geweest.

Dit is thans niet het geval aangezien men geen buitengewone omstandigheden aanvaard.

Dit is niet ernstig, niet zorgvuldig en niet redelijk.

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat dvz met opzet dermate lang heeft gewacht met het behandelen van zijn humanitaire regularisatiedossier zodat ze zijn dossier niet ten gronde dienden te behandelen.

Dat is niet redelijk en zorgvuldig.

Dit is een schending van de redelijke termijn.

Verzoeker heeft meer dan 1 jaar moeten wachten alvorens een beslissing te krijgen van dienst vreemdelingenzaken omtrent zijn regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9 bis terwijl hij tot drie

dagen voor de bestreden beslissing legaal in België verbleef en zich dus perfect in buitengewone omstandigheden bevond om de aanvraag hier in te dienen.

Dat de bestreden beslissingen dan ook, gelet op dit alles, niet binnen een redelijke termijn genomen werd en een schending vormen van het gewettigd vertrouwen en verzoeker hierdoor een kans op regularisatie ontnomen werd.

Dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden zijn.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijneis is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of zijn beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is hij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te nemen.

In casu werd de bestreden beslissing niet genomen binnen een redelijke termijn zodat het de algemene zorgvuldigheidsplicht schendt als ook het gewettigd vertrouwen dat bij verzoeker gewekt werd.

Het is niet redelijk om thans de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, nadat verzoeker zijn AI net 3 dagen vervallen was en hij wel gedurende 2,5jaar legaal was en de aanvraag 9 bis evengoed kon behandeld worden voor de aanvraag 9 ter.

Dat gelet op het voorgaande in casu:

- Dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken. Er is geen enkele reden waarom het onderzoek meer dan 1 jaar diende te duren.
- Alle noodzakelijke gegevens waren van bij de aanvraag van verzoeker gekend zodat er geen enkele reden was om de beslissing pas te nemen in januari 2013 en ter kennis te brengen

Dat in casu het beginsel van de redelijke termijn dan ook geschonden werd, het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel en de beslissingen om die reden reeds dient vernietigd te worden.

Dat door dit alles verzoeker een kans ontnomen werd, namelijk dat zijn aanvraag regularisatie zelfs niet ten gronde werd beoordeeld.

Dat dienst vreemdelingenzaken bovendien geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker beroep heeft aangetekend tegen de negatieve beslissing medische regularisatie.

Deze procedure is tot op heden nog steeds lopende voor de RVV.

3. In zijn aanvraag heeft verzoeker het volgende opgeworpen:

Verzoeker kan onmogelijk terug naar zijn land van herkomst omdat hij er als politieagent meewerkte aan verschillende geheime operaties. Hij werkte in mei 2002 mee aan een geheime operatie van anderhalve maand waarbij hij en anderen op zoek gingen naar 4 terroristen. Ze konden hen in Karachi vinden en brachten hen naar Rawalpindi waarna hij een beloning kreeg van 50.000 roepies. Zijn teamleider Raja Soqlain en de hoofdagent Altaf, werden na deze operatie vermoord door andere leden van de terroristengroep (Labhaker Jang Wi). Omwille hiervan kan hij niet terug. Uit vrees voor zijn leven. Een collega van hem vluchtte reeds naar Engeland. Ter staving van dit gegeven legt hij volgende documenten neer:

- Attest van basisopleiding van de police recruitment school rawalpindi van 20.08.1997 tot 28.05.1999, geattesteerd 29.04.2004
- Course report van de Elite Police Training School van 06.07.1998 tot 25.03.1999, geattesteerd 29.04.2004
- Internetartikels 26.02.2002, 10.07.2004, 18.07.2011 over de vermoorde agenten en over de liquidatie van de andere agenten
- Foto's van verzoeker als politieagent

Dienst vreemdelingenzaken motiveert hieromtrent het volgende:

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dit uit vrees voor zijn leven. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dit uit vrees voor zijn leven, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Verzoeker meent dat deze motivering een schending is van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Immers uit de bestreden beslissing blijkt dat dvz een verkeerde voorstelling van zaken heeft.

Uit de beslissing van dienst vreemdelingenzaken blijkt dat zij stellen dat het feit dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor zijn leven reeds beoordeeld werd bij zijn asielpcedure en dit thans niet opnieuw kan beoordeeld worden. Meer nog zij stellen dat verzoeker hieromtrent verklaringen heeft afgelegd die als ongeloofwaardig werden bevonden en dus niet kunnen weerhouden worden.

Wederom heeft dvz geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier van verzoeker.

Immers indien men de asielpcedures van verzoeker erop nakijkt, zal men vaststellen dat de eerste aanvraag van verzoeker negatief werd beoordeeld maar dat zijn tweede aanvraag niet in overweging werd genomen en nooit ten gronde behandeld.

Dat verzoeker de elementen/documenten die hij voorlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag eveneens aanhaalde in het kader van zijn regularisatieaanvraag maar deze elementen nooit beoordeeld werden.

Immers de tweede asielaanvraag van verzoeker werd nooit in overweging genomen.

Hoe kan men dan stellen dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd?

De tweede aanvraag werd nooit ten gronde beoordeeld?

Verzoeker is dan ook van mening dat deze documenten/elementen wel degelijk als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden en dat de betreden beslissing op dit vlak een schending is van de motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Immers in het kader van de 2de asielaanvraag werden zijn documenten inhoudelijk nooit beoordeeld. Dvz heeft die bevoegdheid immers niet bij het beoordelen van de al dan niet inoverwegingname.

Bezwaarlijk kan dvz stellen in haar beslissing dat verzoeker geen begin van bewijs van zijn problemen voorlegt daar dvz deze documenten gewoon in haar bezit heeft.

Dit blijkt expliciet uit de bestreden beslissing zelf daar waar zij verwijst naar de 2de asielaanvraag van verzoeker (en dus mag verwacht worden dat zij toch ook effectief dit dossier bekeken hebben alvorens te oordelen.)

Voorts heeft verzoeker beroep aangetekend tegen de beslissing tot niet in overwegingname en heeft dvz deze documenten ook in het kader van deze beroepsprocedure in haar bezit.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien de dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De beslissingen van de dienst vreemdelingenzaken dienen dan ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens een schending uitmaakt van de artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker kan onmogelijk terug naar zijn land van herkomst of zijn regio.

Immers in zijn regio is er sprake van sektarisch geweld.

Uit de stukken van de inventaris blijkt duidelijk dat verzoeker politieman was in zijn land van herkomst.

Dit werd overigens ook nooit betwist door de RVV en dvz in het kader van zijn 2de asielaanvraag, weigering in overwegingname (arrest rvv pagina 7: Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij het persoonlijk karakter van de attesten m.b.t. de politieopleiding betwist))

Uit de verscheidene stukken van de inventaris (artikels en rapporten) blijkt duidelijk de onveiligheid in Rawalpindi, Islamabad en Lahore, verzoeker zijn woonplaats en plaats waar hij gestationeerd was.

Verzoeker is als politieman uiteraard een overheidsdoelwit.

Hij vreest dan ook bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM en een onmenselijke of vernederende behandeling te zullen moeten ondergaan zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM.

Ter staving van zijn activiteiten legt wederom hij volgende documenten neer (stuk 11 van de inventaris):

- Attest van basisopleiding van de police recruitment school rawalpindi van 20.08.1997 tot 28.05.1999, geattesteerd 29.04.2004
- Course report van de Elite Police Training School van 06.07.1998 tot 25.03.1999, geattesteerd 29.04.2004
- Internetartikels 26.02.2002, 10.07.2004, 18.07.2011 over de vermoorde agenten en over de liquidatie van de andere agenten
- Foto's van verzoeker als politieagent"

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verzoeker in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen en voorgelegde bewijsstukken geen buitengewone omstandigheden vormen welke zouden rechtvaardigen dat een aanvraag in België werd ingediend. (zie: R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent op zich nog niet dat zij niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., 27 oktober 2006, nr. 164.171; R.v.St., 27 juni 2007, nr. 172.821). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73.906)

Gelet op de in het verzoekschrift geuite kritiek, dient te worden vastgesteld dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie: R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78.646)

Ten overvloede, dient te worden benadrukt dat het tegelijk aanvoeren van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. (R.v.St., 20 december 2001, nr. 93.123)

Bijgevolg, schendt de bestreden beslissing geenszins de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met die motieven en kritiek levert op de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht:

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen". (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78.303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Bij een keuze die verwerende partij maakt in het kader van de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zal er slechts sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe verwerende partij tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. (R.v.V., 24 januari 2012, nr. 73 815)

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker tevens geschonden acht, legt aan verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 14 februari 2006, nr. 154.954; R.v.St., 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (R.v.V., 24 januari 2011, nr. 54.807)

Inzake de "instructie" van 19 juli 2009, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij te oordelen dat ingevolge de vernietiging door de Raad van State bij arresten d.d. 9 december 2009 (nr. 198.769) en d.d. 5 oktober 2011 (nr. 215.571), de criteria niet meer van toepassing zijn.

Die vernietigingsarresten hebben werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de "instructie" (R.v.V., 5 mei 2010, nr. 43 038). De "instructie" wordt immers geacht nooit te hebben bestaan (R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682).

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het aan verwerende partij niet toekomt om contra legem de ontvankelijkheid van een aanvraag te onderzoeken. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

In het arrest van 18 oktober 2011 (nr. 68 682), oordeelde de Raad het volgende:

"Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State wordt deze geacht nooit bestaan te hebben. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat zij erop mocht vertrouwen dat de instructies van 19 juli 2009, die in een vademecum werden verduidelijkt, wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft, onverkort zouden worden toegepast en zij niet diende aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk was om haar machtigingsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)". (R.v.V., 18 oktober 2011, nr. 68 682)

Ten overvloede, heeft de Raad reeds geoordeeld dat hij gelet op de vernietiging, niet meer vermag te toetsen aan die "instructie". (R.v.V., 31 mei 2012, nr. 82 167)

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, toont een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aan dat zij geenszins de indruk wekt dat verzoeker zijn aanvraag "tout court" op de "instructie" zou hebben gesteund.

Bijgevolg, kan hij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing, waarin geoordeeld wordt dat de criteria van de "instructie" niet meer van toepassing zijn, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel zou schenden.

Waar verzoeker zijn legaal verblijf in België aanhaalt als buitengewone omstandigheid en verwijst naar zijn hangende medische regularisatieaanvraag, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: "Betrokkene verklaart dat hij op 28.03.2011 een aanvraag art. 9ter indiende en dat hij in het bezit is van een attest van immatriculatie. Er dient echter opgemerkt te worden dat de aanvraag art. 9ter op datum van 18.12.2013 werd afgesloten met een ontvankelijke doch ongegronde beslissing, hem betekend op 08.01.2014. Bijgevolg is betrokkene niet langer in het bezit van een geldig attest van immatriculatie waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Uit voorgaande blijkt ontegensprekelijk dat verwerende partij, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, rekening heeft gehouden met zijn attest van immatriculatie.

De “buitengewone omstandigheden” strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. De “buitengewone omstandigheden”, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

“(…) als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend;” (R.V.V., nr. 14.587, 29 november 2007; zie ook R.V.V., nr. 13.622, 28 november 2007)

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Hij maakt niet duidelijk op welke wijze de elementen verkeerd werden beoordeeld.

Verzoeker uit kritieke in het verzoekschrift, doch staft geenszins zijn beweringen.

Loutere beweringen volstaan echter niet, verzoeker draagt dienaangaande de bewijslast:

“Net zoals ieder ander bestuurde die om een toelating vraagt, moet aantonen dat deze gerechtvaardigd is, rust op de verzoekende partijen de bewijslast voor het aantonen dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden bestaan. Bij de beoordeling van deze aangevoerde omstandigheden heeft het beslissende bestuur een ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad enkel vermag een marginaal wettigheidstoezicht uit te oefenen.” (R.v.V., 23 mei 2008, nr. 11 657)

Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening zou hebben gehouden met de feiten en elementen die zij kende op dat ogenblik (zie: R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466).

Hij kan evenmin ernstig voorhouden dat verwerende partij die feitelijke gegevens niet op een correcte wijze zou hebben beoordeeld.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat zij steunt op een correcte feitenvinding berust en dat verwerende partij, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, in alle redelijkheid tot haar besluit is gekomen dat de aanvraag niet ontvankelijk is, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing schendt derhalve geenszins de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is niet ernstig.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing

een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker aangehaalde elementen, met name de duur van de door hem gevoerde asielpcedures, dat hij in het bezit is van een attest van immatriculatie, dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor zijn leven en de elementen met betrekking tot zijn integratie, geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland en dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd werd door de Raad van State, zodat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

4.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.3.2.1. Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoeker wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

4.3.2.1.1. De verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, nu hij in zijn aanvraag van 8 januari 2013 niet gevraagd heeft de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet toe te passen, doch wel om in het kader van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, de criteria eruit ten gronde toe te passen. Te dezen werd met de bestreden beslissing de aanvraag onontvankelijk verklaard, zodat erin niet diende te worden gemotiveerd inzake de criteria die de gegrondheid van de aanvraag betreffen. De verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn kritiek. Bovendien laat de gemachtigde door in de bestreden beslissing te oordelen dat “*de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)*” – minstens impliciet – blijken dat hij deze criteria ook niet wenst toe te passen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid.

Los van de vaststelling dat de verzoeker niet aantoont dat voor sommige vreemdelingen wel toepassing werd gemaakt van de criteria uit de voornoemde instructie en voor andere vreemdelingen niet, terwijl in beide gevallen de instructie al was vernietigd, dient te worden geduïd dat, zoals in de bestreden beslissing correct wordt vastgesteld, deze instructie door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd. Ingevolge deze vernietiging dient de instructie van 19 juli 2009 te worden geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verwerende partij er geen toepassing van kon maken. Er bestaat geen gelijkheid in de onwettigheid (*cf.* RvS 9 juli 2004, nr. 133.724 en RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat de verwerende partij in het verleden met miskennis van wat bepaald is in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend kan er niet toe leiden dat zij ook *in casu* de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen.

4.3.2.1.2. De verzoeker voert aan dat hij in zijn aanvraag van 8 januari 2013 als buitengewone omstandigheid had aangehaald dat hij in het bezit was van een attest van immatriculatie. In de bestreden beslissing wordt evenwel geoordeeld dat op 18 december 2013 ten aanzien van de verzoeker een beslissing werd genomen waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, zodat de verzoeker “*niet langer in het bezit (is) van een geldig attest van immatriculatie waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid*”. De verzoeker betwist niet dat hij niet meer in het bezit was van een geldig attest van immatriculatie op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Aangezien het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (*cf.* RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)), kan niet worden aangenomen dat het criterium van de buitengewone omstandigheden te dezen te restrictief wordt toegepast. Het feit dat de verzoeker beroep heeft aangetekend tegen de negatieve beslissing inzake zijn aanvraag om medische regularisatie doet hieraan geen afbreuk, nu een dergelijk beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schorsende werking heeft en dit beroep bovendien pas op 27 maart 2014 en dus na het nemen van de bestreden beslissing werd ingesteld, zodat de gemachtigde er hoe dan ook geen rekening mee kon houden. Bovendien maakt de verzoeker niet aannemelijk dat, wanneer op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er een beslissing getroffen werd op 18 december 2013 waarbij de betrokken aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, het precair verblijf dat de verzoeker in het Rijk gehad heeft tijdens de geldigheidsduur van zijn attest van immatriculatie, ook al bedroeg deze meer dan 2,5 jaar, diende te worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat een termijn van iets meer dan een jaar voor het nemen van de bestreden beslissing, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, kennelijk onredelijk zou zijn. Bovendien houdt het attest van immatriculatie dat aan de verzoeker werd verstrekt omdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard werd, niet in dat hij voldoet aan het gestelde in artikel 25/2, §1, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoeker toont niet aan welke andere door de wet of koninklijk besluit gestelde voorwaarde hij voldoet die hem toelaat een aanvraag om verblijfmachtiging in te dienen zonder het bestaan te hoeven bewijzen van buitengewone omstandigheden zoals vereist door artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het kan niet de bedoeling zijn

van de wetgever dat vreemdelingen van wie de ingestelde procedure om een verblijfsmachtiging om medische redenen te verkrijgen ontvankelijk doch nog ongegrond werd beschouwd, vrijgesteld zouden zijn van de voorwaarde om buitengewone omstandigheden aan te tonen bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij heeft immers voorzien in twee verschillende procedures, elk met hun eigen finaliteit. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat indien zijn aanvraag zou zijn behandeld geweest vóór 12 januari 2014, de datum tot wanneer zijn attest van immatriculatie geldig was, zijn aanvraag ten gronde behandeld zou zijn geweest. Er wordt dan ook niet ingezien welk belang hij heeft bij de aangevoerde schending van het beginsel van de redelijke termijn.

4.3.2.2. Artikel 9bis, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Te dezen wijst de verzoeker er in zijn verzoekschrift zelf op dat hij *“de elementen/documenten die hij voorlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag eveneens aanhaalde in het kader van zijn regularisatieaanvraag”*. De verwerende partij vermocht dan ook niet anders dan in toepassing van voornoemde bepaling deze elementen niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Bijgevolg kon de gemachtigde, wanneer hij in de bestreden beslissing vaststelt dat de verzoeker *“geen enkel nieuw element toe(voegt) aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties”*, niet anders dan te besluiten dat deze elementen onmogelijk in de huidige procedure wel als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden. Dat de tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen en de verklaringen van de verzoeker door de beslissing omtrent zijn tweede asielaanvraag dus niet ongeloofwaardig konden worden bevonden, doet hieraan, gelet op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, geen afbreuk. Artikel 9bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziet immers slechts in één uitzondering op de regel dat elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag en die verworpen werden door de asiendiensten niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, en dat is wanneer het elementen betreft die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat *“deze documenten/elementen wel degelijk als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden”* omdat de elementen uit zijn tweede asielaanvraag nooit ten gronde werden beoordeeld.

Tenslotte voert de verzoeker nog aan dat de verwerende partij bezwaarlijk in haar beslissing kan stellen dat hij geen begin van bewijs van zijn problemen voorlegt, daar de verwerende partij, gelet op de verwijzing in de bestreden beslissing naar zijn tweede asielaanvraag, *“deze documenten gewoon in haar bezit heeft”*. Alweer dient te worden gewezen op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verwerende partij gebonden is om de elementen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag had aangehaald en die door de asiendiensten werden verworpen niet als buitengewone omstandigheden te aanvaarden, ongeacht de omstandigheid dat de verzoeker van deze elementen al dan niet een (begin van) bewijs voorlegt. Bovendien gaat de verzoeker er aan voorbij dat de aanvrager van de gunstmaatregel op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire

post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen en dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel bij hem berust. *In casu* toont de verzoeker niet aan dat hij de nodige bewijsstukken bij zijn aanvraag heeft gevoegd, noch dat hij in de onmogelijkheid was om deze bij zijn aanvraag te voegen. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het aan de verzoeker is “om op zijn minst een begin van bewijs te leveren” en dat “(d)e loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dit uit vrees voor zijn leven, (...) niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden aangenomen.

4.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.5. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

5.1. Wat betreft de eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, heeft de verzoekende partij geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van dit onderdeel van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5.2. De tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt voor de rechtszekerheid uit het rechtsverkeer verwijderd via een vernietiging. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 15 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN